

cierpki smak oliwek
 prowadzi do Getsemani – słyszę
 jak pękają serca
 starożytnych drzew
 rozpalony błękit nieba
 spływa na mury i bramy

wąskie uliczki Via Dolorosa
 pamiętają
 cierpienie Mistrza
 łoskot
 upadającego drzewa
Nie płacicie nade Mną – powiedział
 znając bezkresne przestrzenie
 ludzkiej słabości

nazywane Piątą Ewangelią
 po trzykroć
 Święte Miasto – każdej nocy
 zstępujesz w orszaku światła.

Jeruzolima, wrzesień 2012

Edyta Kilian

Kamienica na prerii

Wiercisz się po kątach mojej
 „podczaszkowej” umywalki.
 Falami przypląwu,
 Przypominasz o napisaniu multimedialnej
 wiadomości.

Wraz z odpływem,
 Trącisz bąbelkowy napój,
 Wsysający do korka odpadki,
 Z trzydziestojednoletniej podróży po
 zielonym Bałtyku.

Świętoszewko

Jesteś skrzydlatym psychologiem duszy,
 Którą rozkładasz płatami na miedzianej
 kozetce.

Dajesz jej wygrzać się w Twoim słońcu.
 Wysłuchujesz chrząknięć
 I przerw w doborze cukierkowego tlenu.
 Psychoanalizę pacjentki,
 Kończysz nałożeniem świętych szwów.

– Dziękuję
 I
 Do zobaczenia przy następnej wizycie.

Poza pozy

Poza ulicznym korkiem pływających na stosie
 łososi i węgorzy.
 Poza ruchem wymalowanych
 intensywnością ciał.
 Na plastikowym krześle,
 Któremu odcięto chęć do kierunkowego
 zrywu,
 Siedzi zastygnięty w mosiądzu palec.

Podpiera naelektryzowaną kopułę myśli i
 płciowych urojeń.
 Niebieskie oczy,
 Odprowadzają do kwadratowego celu,
 Garstkę jednoramiennie rozlegnirzowanego
 tlenu
 I przypinają do ust Twój obraz.

Kapnięta centrala

Oczy i uszy piaskowego miasta,
 Jak nadajniki
 Wypatrują męsko-żeńskiego obiektu,
 Tkwiącego na orbicie „śródstopowego”
 przemoknięcia.

Przyczepiana kucharka

Beltasz moją truskawkową kaszką,
 Przygotowywaną w trakcie heroicznego
 maratonu,
 Między pasztetowymi regałami,
 Wielkomiejского supermarketu.

Anna Tlałka

Wańki – wstańki

Zabawki tak zwyczajnie powstają
 z martwych.
 Instant liryka – wierna laleczka. Jaki
 mechanizm wypełnia
 jej wnętrze, że staje się źródłem pocieszenia?
 Kłaniają się nisko, to świat przedstawiony,
 dziecięce modelowanie na wzór, proste
 elementy złączone
 w krajobraz.

Powijmować je z kartonów, powypychać ze
 strychów
 lub wspomnieć po cichu w czasie
 poszukiwań, w obronie
 przed dosadnością.

Mam na imię Hannah

Pamiętam wydarzenia do pierwszej komunii.
 Rozkładany taborecik ukradli mi szybciej
 niż zdążyłam wytrzeć nos rozbity na
 zjeżdżalni.

Rower z podtrzymakiem wystruganym przez
 ojca,
 małe chrystuski trzymane w puzderku
 w obronie przed zawodzeniem żuli
 nad moim dojrzewającym ciałem.

Pierwsze perfumy chanel z romskiego bazaru
 od Rafała, co nie wiedział, że umiem pleść
 ręce
 tylko na wysokości mostka. Matka nie miała

do powiedzenia ojcu.
 Dalej były antośki i kucie w kamieniu
 zasad zbawienia ku pamięci (jak rejestracja
 głosu we freskach).
 Coraz większe piersi nie mieściły się w
 dłoniach.

Zamieszkaliśmy razem, by leczyć podrapane.

Z pamiętnika Wery belfer

Ojciec wtedy jeszcze kochał matkę
 i nas, pierwszoklasistów z tarczą szkoły
 i mundurkiem
 (najwięksi siłacze rodzą się z katartycznych
 muśnięć patologii).

Chopinowskie nokturny graliśmy z pamięci,
 liczyliśmy
 płynące interwały – w naszej szkole wiele
 emocji,
 współpracy, wtedy chcieliśmy się uczyć,
 słuchać pani

– boga:
homo homini humanum, zamiast klawiatury
 zielnik
 wszystkich chwastów, drzewa poznane po
 korze,
 ptaki po odgłosach, antologie poezji.

Dzisiaj, startując z innej przestrzeni,
 dywergencji szerszego widzenia „na bok”,
 chowam „ją” w sobie, świat już dawno
 zbwawiono

z winem marki je t' aime rocznik '83.

Konik na biegunach

Różnoksztaltne zabawki zamieszkują piwnice,
 lalki
 dźwigają zakurzone loki, w kącie powóz
 wiozący
 ładunki elektrostatyczne. Matka rozkłada ręce
 nad odjeżdżającym sensem.

Mamo, zmieścimy się razem. Ustalimy
 dyżury
 do powożenia. Potem nie wypuszczę cię z rąk,
 przystaniemy tam, gdzie spokojnie można
 rozczesać włosy.

Odkurzę pamięć, pierwszy krzyk, zatrzymam
 pociąg
 nagłym spóźnieniem.

